

Hej!

Det är jag som är Svante Brandén, rättspsykiatrikern som Stieg Larsson lånade namnet av till en figur i "Luftslottet som sprängdes", den tredje deckaren i hans Millennium-trilogi.

Som specialist i rättspsykiatri vill jag att mitt namn på något sätt förknippas med rättvisa och moral. Att Stieg ville använda mitt namn i sin bok var enbart hedrande. Men efter hans död profiterar du Joakim på Stiegs verk, och använder mitt namn helt utan godkännande. De märkliga uttalanden av dig om Stieg och om Eva som återgetts i pressen må vara skyddade av lagen, men moralen bakom uttalandena ger intryck av att vara en krämares och korrumpierad revisors. Jag kräver därför att du omedelbart slutar att utnyttja mitt namn i Stiegs bok, samt ersättning för att du profiterat på mitt namn och professionella status.

Jag kände Stig (långt innan han blev Stieg) sedan våra tidiga tonår, och Eva Gabrielsson sedan den dagen de två blev tillsammans. Stig och Eva är vanliga namn i vår generation. För att skilja Stig och Eva från andra med samma namn sa vi vänner alltid "Stig o *Eva*" eller "*Eva* o *Stig*". Så var det ända fram tills Stig dog, och så kommer det säkert att fortsätta för oss som kände dem båda. Tyvärr var Stig redan död när jag hunnit fram till sjukhuset. Han var ett år yngre än jag, och liksom jag trodde han sig ha gott om tid kvar att leva. Vi möttes ibland på väg mellan jobb och hem och pratade om att ses och ta en fika, något som inte blev av de sista åren. Han hade pratat med en bekant jurist om testamente, men liksom för mig (än idag!) hade det inte blivit av att skriva ned något.

Stig och Eva hade många vänner, inte bara jag kände dem alltsedan de först möttes. Vi beklagar alla det juridiska spektakel som blivit offentligt i pressen efter hans död, och förbannar att Stigs livstro gjorde att han inte omedelbart skrev testamente när förlags- och filmrättigheterna sålts. De framtida inkomsterna såg han inte som ett arv men som en pensionsförsäkring, och en trygg ekonomisk bas för sitt livsverk Expo. Stig planerade dra ned på det arbetstempo som bidrog till hans död, och skaffa ett eget sommarställe där han kunde fortsätta segla tillsammans med Eva somrarna.

Jag ifrågasätter inte den formella, juridiska rätten till arvet efter Stig. Och jag kan förstå att din far, som mist en son, undviker diskussionen om den moraliska rätten till miljoninkomsterna av hans arbete. Och om du själv tigit och nöjt dig med dina miljoner hade nog ingen heller orkat protestera. När du – en revisor som fått korn på en förmögenhet – till pressen säger att dina vänner inte förstår hur du står ut med den negativa publiciteten verkar du patetisk. Men när du försöker framstå som en moralisk arvtagare genom att till pressen påstå att Stig medvetet avstått från att skriva testamente, för att inte Eva – utan du och din far – skulle ärva honom, blir du inte bara patetisk. Du smutskastar också Stig och framställer honom som en besynnerlig och ansvarslös person, helt främmande för oss som kände honom och Eva. Skulle Stig önskat att Eva tvingades flytta från bostadsrätten de ägde tillsammans, för att du skulle få din del av pengarna efter en försäljning? Skulle Stig accepterat att Expos datorer genomsöktes i din jakt på manuskript till en fjärde bok? Skulle Stig accepterat att hans manuskript förbehållslöst utnyttjas av kommersiella filmbolag? Skulle Stig önskat att du (och formellt er far) kontrollerar inkomsterna, och först efter negativ publicitet i pressen backar och avstår några smulor till Eva och Expo.

Massmedia och dina vänner kan bli vilseledda, men vi som var vänner till Stig och Eva låter oss inte luras så lätt. Ingen av oss som kände Stig och Eva tvekar nog om en helt annan bedömning. Hade Stig vetat att arbetet med deckarna skulle bidra till hans förtida död, och att inkomsterna av dessa skulle tillfalla hans bror (och far), då hade ingen deckare blivit skriven!